

sterne over de arbejdsløse gennemgaaet, og der blev konfereret med Snedkerfagets Arbejdsløshedskasses Tillidsmand, om der var nogen ledige, som man kunde bruge, men han erklærede, at der var ingen af dem, der var ledige, der kunde lave Ligkister. Det er paa den Maade, man har foretaget Undersøgelserne. Vedkommende Mestre fik saa det Svar, at der var ledige Snedkere nok, men efter de Oplysninger, der var indhentede om dem, var der ingen af dem, der kunde lave Ligkister. Vedkommende Mestre sagde da, at saa vilde de ikke have nogen af dem, og de Snedkere, som der maaske kunde have været Tale om at anvise, sagde, at Ligkister laves i Akkord, og de kunde selvfølgelig ikke staa og øve sig paa at lave Ligkister, da de saa vilde tjene alt for lidt ved det Arbejde. Resultatet blev altsaa, at Mestrene fik ingen Ligkistesnedkere. Hvor de saa fik Ligkister fra, ved jeg ikke; om de døde maaske blev begravet uden Ligkiste, eller hvordan man fik det ordnet, kender jeg ikke. Men saaledes var faktisk Forholdet, og saadan er Forholdet ikke blot paa Ligkistesnedkernes Omraade, men ogsaa paa mange andre Omraader. Man har en saadan Branchedeling, ikke blot Fagdeling, at man kommer til saadanne Resultater, naar man undersøger ikke blot kontormæssigt, men sammen med den Kontrolør, den Tillidsmand, som er valgt af Arbejderne selv; det er jo en Undersøgelse, der er saa grundig, som den vel overhovedet kan foretages. Jeg synes, man har Lov til at sige, at det er sørgeligt. Men dette er ikke nogen Anke overfor Arbejdsløshedskasserne, og det er ikke at kaste sig over disse at sige, at saadan og saadan er Forholdene.

Maatte jeg i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at naar der kan fremdrages Eksempler paa virkelige Misbrug af Arbejdsløshedskasserne — og det kan der jo, det har alle erkendt, ogsaa Kasserens Ledelse —, maa man dog ikke derudfra slutte, at saa er det rent galt med Kontrollen i Arbejdsløshedskasserne, og saa er det næsten alle Arbejdsløshedskasserens Medlemmer, som paa en eller anden Maade søger at misbruge Kasserne. Jeg har alle Vegne, hvor jeg har haft Lejlighed til at tale om disse Forhold, understreget, at saadan er Forholdet ikke efter mit Kendskab til Sagen. Af de ca. 70 000, der var ledige i indeværende Aars Februar Maaned, var det sikkert kun et meget ringe Procenttal, om hvilke man kunde sige, at de var arbejdssky. Men dette gør jo ikke Misbruget mere forsvar-

ligt. Jeg tænkte i Gaar, da der blev ført en Debat mellem forskellige ærede Medlemmer om Landbrugernes Indtægtsforhold og om, at de formentlig ikke opgav deres fulde Indkomster og altsaa i Virkeligheden vilde søge at unddrage sig den Skattepligt, de har, at det er ret interessant at lægge Mærke til, at de samme Medlemmer kan paa et Omraade — naar det drejer sig om Landbrugene — være parate til at sige, at Landbrugene gennemgaaende stiller sig saadan og saadan; men naar man saa kommer til de Fag, som jeg taler om her, siger de — hvad man selvfølgelig ogsaa med fuld Berettigelse kan sige —: Ja, men selv om der ikke er saa faa, saa er det dog kun et meget ringe Procenttal, der har vægret sig i to Maaneder ved at paatage sig noget Arbejde; som Ministeren gjorde opmærksom paa, var det kun 2½ pCt.

Jeg kunde fristes til at sige, at den højtærede Minister var inde paa at angribe Arbejdsløshedskasserne meget mere, end de er blevet angrebet, i alt Fald fra min Side. Ministeren sagde, at der havde for ham foreligget adskillige Sager, tror jeg, han sagde, der drejede sig om, at Fiskere eller Landmænd med ikke saa lille en Ejendom og ikke saa lille en Formue stod som Medlemmer af Landarbejdernes og Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, og at de havde benyttet sig af denne Medlemsret til at oppebære endog ret betydelige Understøttelsesbeløb. Den ærede Minister nævnte Sp. 1401 et bestemt Eksempel, hvor en Landmand havde hævet 415 Kr. i Arbejdsløshedskassen uden at føle sig moralsk betyngt i den Anledning. Hvad det sidste angaar, forstaar jeg ikke, hvoraf den højtærede Minister kan vide det, men det er ogsaa af mindre Betydning. Hvad den højtærede Minister oplyste, er naturligvis rigtig, og jeg har ogsaa faaet oplyst mange Steder fra, fra Sogneraadforeninger og af Kommunalbestyrelsesmedlemmer, at der virkelig er adskillige Landmænd og Fiskere i Arbejdsmændenes og Landarbejdernes Arbejdsløshedskasse, som ikke kan siges at være Lønarbejdere. Nu mener den højtærede Minister, at det falder ikke tilbage paa Kasserne, fordi det er de paagældende selv, der har skaffet sig en Fordel, som de ikke havde Ret til. Selvfølgelig er det ogsaa først og fremmest de paagældendes egen Skyld, at de søger Optagelse i en Arbejdsløshedskasse. Men jeg drister mig til at paastaa, at ude omkring paa Landet, hvor Fiskerne og Landmændene bor, ken-